

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
JULIANE KOKOTT
prezentate la 22 mai 2014¹

Cauza C-127/13 P

**Guido Strack
împotriva**

Comisiei Europene

„Recurs — Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 — Acces la documentele instituțiilor — Protecția datelor
cu caracter personal — Cerere voluminoasă”

Cuprins

I — Introducere	3
II — Cadrul juridic	3
III — Situația de fapt și procedura în fața Tribunalului	4
IV — Concluziile părților	5
V — Apreciere juridică	6
A — Cu privire la primul motiv al recursului incident — Existența unei respingeri implicite	6
1. Cu privire la respingerea implicită	6
2. O soluție propusă pentru viitor	9
3. Cu privire la motivarea Tribunalului	10
4. Concluzie privind primul motiv al recursului incident	10
B — Cu privire la cel de al doilea motiv al recursului incident — Inexistența unui extras de registru	10
1. Cu privire la „existența” unui document inexistent	11

¹ — Limba originală: germană.

2. Cu privire la obligația întocmirii unui document	11
3. Cu privire la întinderea acțiunii formulate de către domnul Strack	12
C – Cu privire la primul motiv de recurs – Încălcarea dreptului de acces la instanță	13
D – Cu privire la al doilea motiv de recurs – Diferite vicii de procedură	15
1. Cu privire la primul și la al cincilea aspect – Procedura accelerată și durata procedurii ..	15
2. Cu privire la al doilea aspect – Dreptul de a fi ascultat	16
3. Cu privire la al treilea aspect al motivului de recurs – Verificarea tuturor documentelor.	19
4. Cu privire la al patrulea aspect al motivului de recurs – Caracterul complet al deciziilor Comisiei	19
E – Cu privire la al cincilea motiv de recurs – Aplicarea excepției privind protecția datelor	21
1. Cu privire la motivarea deciziei Comisiei	21
2. Cu privire la verificarea individuală a documentelor	21
3. Cu privire la legalitatea porțiunilor ocluate	22
a) Cu privire la apreciere	22
b) Cu privire la necesitatea consultării persoanelor în cauză	22
c) Cu privire la acordul persoanelor în cauză legat de comunicare	23
d) Cu privire la funcționarii care semnează deciziile privind cererile de confirmare	24
e) Cu privire la numele unor funcționari care apar în documentele privind cauza T-110/04	24
f) Cu privire la codificarea numelor	24
4. Concluzie intermediară privind al cincilea motiv de recurs	24
F – Cu privire la al șaselea motiv de recurs – Aplicarea regimului de confidențialitate în privința procedurilor antidumping	24
G – Cu privire la al șaptelea motiv de recurs – Despăgubire pentru soluționarea cererii sale de acces	25
VI – Cu privire la cheltuielile de judecată	27
VII – Concluzie	27

I – Introducere

1. De mai mult de 20 de ani dreptul Uniunii prevede un drept general de acces la documente. Regulamentul nr. 1049/2001² este aplicabil de mai mult de 10 ani. Cu toate acestea, surprinzător de multe aspecte au rămas nesoluționate în practică.

2. În prezenta cauză, Comisia contestă termenele prevăzute, iar solicitantul invocă nerespectarea acestora și critică durata excesivă necesară pentru a obține protecția jurisdicțională. În plus, cele două recursuri privesc printre altele problema dacă, în anumite împrejurări, regulamentul impune Comisiei să întocmească un document în vederea comunicării, dacă o procedură aflată pe rolul Tribunalului poate fi reatribuită unei alte camere sau unui alt judecător raportor, în ce măsură Comisia trebuie să dovedească inexistența anumitor documente solicitate și modul în care se aplică excepția privind protecția datelor cu caracter personal.

II – Cadrul juridic

3. Articolul 42 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, articolul 15 alineatul (3) TFUE și articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1049/2001 instituie un drept de acces la documentele instituțiilor.

4. Articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 include o dispoziție cu privire la domeniul de aplicare:

„Prezentul regulament se aplică tuturor documentelor deținute de o instituție, adică întocmite sau primite de către aceasta și aflate în posesia acesteia, în toate domeniile de activitate ale Uniunii Europene.”

5. La articolul 3 litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001, noțiunea de document este definită după cum urmează:

„orice conținut, indiferent de suport (scris pe hârtie sau stocat sub formă electronică, înregistrare sonoră, vizuală sau audiovizuală) privind un subiect referitor la politicile, activitățile și deciziile care țin de competența instituției”.

6. În prezenta cauză, părțile au opinii contrare în special cu privire la excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001 și întemeiată pe protecția datelor:

„Instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției:

(a) [...]

(b) vieții private și integrității individului, în special în conformitate cu legislația comunitară privind protecția datelor personale.”

7. De asemenea, articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 garantează protecția intereselor comerciale, cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

2 — Regulamentul nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, Consiliului și Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76).

8. În plus, se pune problema tratamentului cererilor voluminoase la care se face referire la articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001:

„În cazul unei cereri privind un document foarte lung sau un număr foarte mare de documente, instituția interesată poate discuta informal cu solicitantul în scopul ajungerii la o soluție echitabilă.”

9. Articolele 7 și 8 din Regulamentul nr. 1049/2001 reglementează procedura examinării cererilor de acces și în special termenele. Articolul 7 privește soluționarea cererilor inițiale:

„(1) Cererile de acces la documente se soluționează cu promptitudine. Solicitantului i se trimite o confirmare de primire. În termen de 15 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii, instituția fie acordă accesul la documentul solicitat și îl furnizează în același termen, în conformitate cu articolul 10, fie îi comunică solicitantului, în scris, motivele respingerii în tot sau în parte a cererii și îl informează cu privire la dreptul acestuia de a prezenta o cerere de confirmare, în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol.

(2) În cazul respingerii în tot sau în parte a cererii, solicitantul poate adresa, în termen de 15 zile lucrătoare de la primirea răspunsului din partea instituției, o cerere de confirmare prin care solicită ca instituția să-și revizuiască poziția.

(3) În mod excepțional, de exemplu în cazul în care cererea se referă la un document foarte lung sau la un număr foarte mare de documente, termenul prevăzut la alineatul (1) poate fi prelungit cu 15 zile lucrătoare, cu condiția informării prealabile a solicitantului și a motivării amănunțite.

(4) În lipsa unui răspuns din partea instituției în termenul stabilit, solicitantul poate prezenta o cerere de confirmare.”

10. Articolul 8 din Regulamentul nr. 1049/2001 se referă la soluționarea cererilor de confirmare:

„(1) Cererile de confirmare se soluționează cu promptitudine. În termen de 15 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii, instituția fie permite accesul la documentul solicitat și îl furnizează în același termen, în conformitate cu articolul 10, fie comunică, în scris, motivele respingerii în tot sau în parte a cererii. În cazul unei respingeri în tot sau în parte a cererii, instituția informează solicitantul cu privire la căile de atac de care dispune, și anume introducerea unei acțiuni în justiție împotriva instituției și/sau formularea unei plângeri adresate Ombudsmanului, în conformitate cu condițiile prevăzute la articolele 230 și 195 din Tratatul CE.

(2) În mod excepțional, de exemplu în cazul în care cererea se referă la un document foarte lung sau la un număr foarte mare de documente, termenul prevăzut la alineatul (1) poate fi prelungit cu 15 zile lucrătoare, cu condiția informării prealabile a solicitantului și a motivării amănunțite.

(3) Lipsa unui răspuns din partea instituției în termenul stabilit se consideră răspuns negativ și dă dreptul solicitantului să introducă o acțiune în justiție împotriva instituției și/sau să formuleze o plângere adresată Ombudsmanului, în conformitate cu dispozițiile aplicabile din Tratatul CE.”

III – Situația de fapt și procedura în fața Tribunalului

11. La 20 iunie 2007, domnul Strack a solicitat Comisiei acces la

— toate documentele referitoare la cererile de confirmare privind accesul la documente respinse începând cu 1 ianuarie 2005,

- un extras din registrul întocmit de Comisie în conformitate cu articolul 11 din Regulamentul nr. 1049/2001 cu privire la deciziile de respingere a cererilor de confirmare adoptate anterior datei de 1 ianuarie 2005 și
- toate documentele care privesc cauza T-110/04, Sequeira Wandschneider/Comisia³.

12. La 25 iulie 2007, printr-o decizie din ziua precedentă, Comisia i-a comunicat domnului Strack că cererea sa a fost înregistrată la 3 iulie 2007. Potrivit acestei comunicări, decizia privind o parte dintre documentele vizate de primul aspect al cererii de acces ar urma să fie adoptată de OLAF; restul documentelor vizate de acest prim aspect ar urma să îi fie transmise de Secretariatul General în formă anonimată, însă, având în vedere numărul mare de documente, acestea nu ar putea fi anonimizate în termenele prevăzute. Comisia l-a informat pe domnul Strack și în legătură cu împrejurarea că nu poate da curs celui de al doilea aspect al cererii sale, dat fiind că deciziile de respingere a cererilor de confirmare anterioare datei de 1 ianuarie 2005 nu figurează în registru. Comisia a refuzat inițial accesul la documentele privind cauza T-110/04, iar, ca urmare a cererii de confirmare depuse de domnul Strack, l-a informat că nu putea respecta termenul prevăzut pentru adoptarea deciziei cu privire la această cerere.

13. La 12 octombrie 2007, domnul Strack a introdus o acțiune la Tribunal împotriva respingerii implicite a cererii sale de confirmare.

14. Ulterior, la 23 octombrie 2007, OLAF a adoptat o decizie cu privire la partea de cerere care îl privea, iar Comisia a adoptat patru decizii explicite, și anume la 28 noiembrie 2007 (două decizii), la 15 februarie 2008 și la 9 aprilie 2008. În temeiul acestor decizii, s-a autorizat accesul la un număr mare de documente care au fost totuși în parte oculte, pentru a garanta protecția datelor cu caracter personal sau a intereselor comerciale.

15. Prin memoriul în replică din 23 iulie 2008, domnul Strack și-a extins acțiunea la aceste decizii.

16. Prin hotărârea atacată, Tribunalul a admis în parte cererea. Domnul Strack a formulat prezentul recurs, iar Comisia a formulat recurs incident.

IV – Concluziile părților

17. Domnul Strack solicită în prezent:

- 1) anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene (Camera a patra) din 15 ianuarie 2013, pronunțată în cauza T-392/07, în măsura în care pretențiile recurentului nu au fost admise sau nu au fost admise în întregime;
- 2) admiterea concluziilor formulate de recurent în cauza T-392/07;
- 3) respingerea recursului incident în totalitate și
- 4) obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată, precum și
- 5) cu titlu subsidiar, anularea și a deciziei prin care președintele Tribunalului Uniunii Europene a repartizat cauza T-392/07 Camerei a patra a Tribunalului.

3 — Hotărârea Sequeira Wandschneider/Comisia (T-110/04, EU:T:2007:78).

18. Comisia solicită:

- 1) respingerea în întregime a recursului ca vădit inadmisibil și/sau vădit nefondat;
- 2) anularea hotărârii menționate, în măsura în care anulează scrisoarea Comisiei din 24 iulie 2007, prin care recurentul este informat că nu există un extras din registru care să cuprindă deciziile privind cererile de confirmare adoptate anterior datei de 1 ianuarie 2005;
- 3) anularea Hotărârii Tribunalului din 15 ianuarie 2013, pronunțată în cauza T-392/07, Strack/Comisia, în măsura în care declară admisibilă acțiunea îndreptată împotriva unor pretinse decizii implicite de respingere a accesului la corespondența privind cererile de confirmare (Comisia și OLAF);
- 4) obligarea recurentului la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurii în fața Curții și în fața Tribunalului.

V – Apreciere juridică

19. Vom analiza mai întâi primul motiv al recursului incident al Comisiei, dat fiind că vizează admisibilitatea unor părți din acțiunea introdusă în primă instanță. Vom analiza apoi cel de al doilea motiv de recurs al Comisiei și cinci dintre cele nouă motive de recurs formulate de domnul Strack.

20. Nu vom analiza însă în mod distinct al treilea, al patrulea, al optulea și al nouălea motiv de recurs ale domnului Strack, dat fiind că le considerăm vădit nefondate.

A – Cu privire la primul motiv al recursului incident – Existența unei respingeri implicite

21. Comisia susține că nu a respins implicit cererea de acces la deciziile adoptate de Comisie și de OLAF cu privire la cererile de confirmare. Dat fiind că nu ar exista niciun act care să poată fi atacat, acțiunea ar fi, în consecință, inadmisibilă în această privință. Potrivit Comisiei, Tribunalul ar fi ignorat acest element la punctele 45-53 și în special la punctele 51 și 52 din hotărârea atacată. În plus, aceste puncte din hotărâre sunt contradictorii, astfel încât hotărârea menționată este afectată de un viciu de motivare.

1. Cu privire la respingerea implicită

22. Conceptul de respingere implicită, în urma căreia este posibilă formularea unei acțiuni, este prevăzut la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001. Lipsa unui răspuns din partea instituției în termenul stabilit se consideră răspuns negativ și dă dreptul solicitantului să introducă o acțiune în justiție împotriva instituției. Respingerea implicită presupune, așadar, expirarea termenului.

23. Trebuie să se verifice dacă a expirat termenul. Acesta rezultă în principiu din dispozițiile articolelor 7 și 8 din Regulamentul nr. 1049/2001. În temeiul articolului 7 alineatul (1), instituția decide în termen de 15 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii și acordă eventual accesul. În temeiul articolului 7 alineatul (3), în mod excepțional, acest termen poate fi prelungit cu 15 zile lucrătoare, de exemplu în cazul în care cererea se referă la un document foarte lung sau la un număr foarte mare de documente. În lipsa unui răspuns din partea instituției în termenul stabilit, solicitantul poate, în temeiul articolului 7 alineatul (4), să prezinte o cerere de confirmare. Potrivit articolului 8 alineatul (1), se dispune de un nou termen de 15 zile lucrătoare pentru soluționarea cererii de confirmare, termen care, în mod excepțional, în temeiul articolului 8 alineatul (2), poate fi prelungit cu încă 15 zile lucrătoare.

24. Comisia opinează totuși că, în cazul unor cereri deosebit de voluminoase, este îndreptățită să nu respecte termenele prevăzute de Regulamentul nr. 1049/2001.

25. În această privință, Comisia invocă articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, care permite instituției în cauză să discute în mod informal cu solicitantul pentru a ajunge la o soluție amiabilă, în cazul în care cererea se referă la un document foarte lung sau la un număr foarte mare de documente.

26. Comisia își întemeiază argumentația pe sistemul instituit de Regulamentul nr. 1049/2001. Având în vedere că, pentru a lua o decizie cu privire la un singur document, se prevede un termen de 15 zile lucrătoare, pentru soluționarea cererilor foarte voluminoase ar trebui să se stipuleze un termen mult mai lung decât termenul prelungit o singură dată cu 15 zile lucrătoare.

27. Acest argument poate fi însă luat în considerare doar pentru acea parte a cererii soluționată de Secretariatul General al Comisiei, iar nu pentru partea din cerere care a fost transmisă către OLAF. După cum domnul Strack subliniază în mod justificat, OLAF a răspuns prima dată la 23 octombrie 2007, abia după introducerea acțiunii, așadar la mult timp după expirarea tuturor termenelor prevăzute, și nu a recurs în niciun moment la prelungirea termenului.

28. De altfel, în pofida observației formulate de Tribunal în acest sens la punctul 51 din hotărârea atacată, Comisia omite faptul că la articolul 7 alineatul (3) și la articolul 8 alineatul (2) este prevăzută deja în mod explicit prelungirea termenului cu 15 zile lucrătoare în cazul cererilor de acces la un număr foarte mare de documente. În special, aceste dispoziții dovedesc faptul că – spre deosebire de ceea ce susține Comisia – regulamentul nu se referă doar la cererile care privesc un singur document. Sistemul instituit de regulament nu confirmă, așadar, poziția adoptată de Comisie.

29. În continuare, în opinia Comisiei, cererea formulată de domnul Strack privește „un număr vădit disproportionat de documente”.

30. Contrar a ceea ce sugerează la prima vedere, această susținere nu urmărește respingerea întregii cereri ca fiind disproportionată, ci vizează doar să evidențieze disproporția dintre termenele de soluționare prevăzute de Regulamentul nr. 1049/2001 și numărul de documente solicitate. În interesul unei bune administrări, Comisia consideră, așadar, că nu era obligată să respecte aceste termene. În plus, ea apreciază că, în cazul unei cereri atât de voluminoase, este abuziv să se insiste asupra respectării termenelor.

31. În raport cu susținerile Comisiei, trebuie remarcat însă că, după cum Tribunalul a constatat în mod just la punctele 47 și 52 din hotărârea atacată, expirarea termenelor prevăzute pentru a răspunde la cererea de confirmare declanșează termenul de introducere a unei acțiuni în justiție.

32. Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții de Justiție, termenele de introducere a unei acțiuni în temeiul articolului 263 TFUE sunt de ordine publică și nu se află la dispoziția părților sau a instanței⁴, dat fiind că au fost introduse în scopul garantării clarității și a securității situațiilor juridice⁵. Acest aspect este valabil în special în cazul respingerii implicite a unei cereri, situație care este prevăzută nu numai în ceea ce privește accesul la documente, ci și în dreptul funcției publice a Uniunii Europene⁶.

4 — Hotărârea Coen/Statul belgian (C-246/95, EU:C:1997:33, punctul 21) și Ordonanța Städter/BCE (C-102/12 P, EU:C:2012:723, punctul 13).

5 — Hotărârile Moussis/Comisia (C-227/83, EU:C:1984:276, punctul 12), Coen (C-246/95, EU:C:1997:33, punctul 21) și Transportes Evaristo Molina/Comisia (C-36/09 P, EU:C:2010:670, punctul 37).

6 — Hotărârile Müllers/CES (C-79/70, EU:C:1971:79, punctul 18) și Politi/ETF (C-154/99 P, EU:C:2000:354, punctul 22).

33. În acest context, Curtea de Justiție a constatat deja că anunțarea unei decizii explicite ulterioare nu poate fi opusă nici ficțiunii unei respingeri implicite și nici declanșării termenului de introducere a acțiunii⁷. Contrar opiniei Comisiei, în situația unei respingeri implicite a unei cereri, o decizie explicită ulterioară nu declanșează un nou termen de introducere a acțiunii⁸.

34. În cazul în care Comisia îl lasă pe solicitant să aștepte reacția sa, acesta din urmă se expune riscului ca acțiunea sa împotriva unei decizii explicite ulterioare să fie respinsă pentru motivul că vizează doar decizia care reiterează o decizie anterioară⁹. Solicitantul trebuie să se aștepte chiar ca Comisia să invoce expirarea termenului de introducere a acțiunii împotriva respingerii implicite¹⁰, deși, anterior, aceasta a beneficiat în mod repetat de prelungiri ale termenelor de soluționare a cererilor¹¹.

35. Chiar dacă Comisia ar renunța să invoce caracterul tardiv al acțiunii sau dacă invocarea acestei excepții nu ar fi permisă ca urmare a caracterului său neloial (*venire contra factum proprium*), acțiunea nu ar fi în mod necesar admisibilă, dat fiind că instanțele pot verifica din oficiu respectarea termenului de introducere a acțiunii, acesta fiind de ordine publică¹². Se pare însă că Tribunalul nu procedează sistematic în acest sens în cauzele privind accesul la documente¹³.

36. Pentru acest motiv, nu constituie un abuz faptul că un solicitant respinge o prelungire a termenelor de soluționare. Având în vedere stadiul actual al dreptului Uniunii și jurisprudența aplicabilă, în situația în care nu exclude de la început o introducere a unei acțiuni, un solicitant prudent trebuie, dimpotrivă, să insiste asupra respectării termenelor.

37. Totuși, Comisia este îndreptățită să susțină că soluționarea în termen a cererilor voluminoase poate ridica dificultăți considerabile. Având în vedere celelalte atribuții ale instituțiilor și mijloacele de care dispun acestea, poate să fie astfel, din punct de vedere obiectiv, inadecvată utilizarea personalului în vederea respectării termenelor, în detrimentul altor sarcini.

38. Totuși, Curtea de Justiție nu poate aborda această problemă permițând *retroactiv* unei instituții să evite adoptarea unei decizii implicite și declanșarea termenului de introducere a acțiunii. O astfel de derogare de la modul de redactare a articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu ar fi compatibilă cu obiectivele termenelor de introducere a unei acțiuni, care, după cum am menționat, urmăresc garantarea clarității și securității situațiilor juridice¹⁴.

39. Nici Hotărârea Internationaler Hilfsfonds¹⁵, care a fost pronunțată după introducerea acțiunii de către domnul Strack și sugerează o anumită flexibilitate în aplicarea termenelor prevăzute de Regulamentul nr. 1049/2001, nu conduce la o concluzie diferită.

7 — Hotărârea Müllers/CES (EU:C:1971:79, punctul 17).

8 — Hotărârea Müllers/CES (EU:C:1971:79, punctul 19 și 20) și, în ceea ce privește mai ales accesul la documente, Ordonanța Tribunalului ClientEarth și alții/Comisia (T-278/11, EU:T:2012:593, punctul 45).

9 — Ordonanța ClientEarth și alții/Comisia (EU:T:2012:593, punctul 41).

10 — Ordonanța ClientEarth și alții/Comisia (EU:T:2012:593, punctul 26).

11 — Ordonanța ClientEarth și alții/Comisia (EU:T:2012:593, punctele 8 și 10-12).

12 — Hotărârile Müllers/CES (EU:C:1971:79, punctul 6), Transportes Evaristo Molina/Comisia (EU:C:2010:670, punctul 33), precum și Gbagbo și alții/Consiliul (C-478/11 P-C-482/11 P, EU:C:2013:258, punctul 53). De asemenea, a se vedea Ordonanța Tribunalului ClientEarth și alții/Comisia (EU:T:2012:593, punctul 30).

13 — A se vedea de asemenea Hotărârea Stichting Greenpeace Nederland și PAN Europe/Comisia (T-545/11, EU:T:2013:523, punctele 4, 6 și 12 privind cronologia faptelor).

14 — Hotărârile Moussis/Comisia (EU:C:1984:276, punctul 12), Coen (EU:C:1997:33, punctul 21) și Transportes Evaristo Molina/Comisia (EU:C:2010:670, punctul 37).

15 — Hotărârea Internationaler Hilfsfonds/Comisia (C-362/08 P, EU:C:2010:40).

40. Potrivit acestei hotărâri, în cadrul sistemului normativ special al regulamentului, o decizie definitivă privind o cerere de acces nu implică securitate juridică. Dimpotrivă, decizia poate fi pusă oricând în discuție printr-o nouă cerere de acces¹⁶. Acest aspect nu constituie însă un argument pentru a priva solicitantul, *a posteriori* și în mod neașteptat, de posibilitatea de a introduce o acțiune de care beneficiază în temeiul textului neechivoc al articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001.

41. Prin urmare, considerăm că, în această privință, hotărârea atacată nu este viciată de o eroare de drept. Acest motiv al recursului incident trebuie, așadar, respins.

2. O soluție propusă pentru viitor

42. În situația în care Curtea de Justiție dorește să facă un pas mai departe și să se substituie legiuitorului, pentru a permite totuși luarea în considerare a principiului proporționalității la stabilirea termenelor de soluționare, aceasta ar putea să formuleze cel mult îndrumări pentru viitor, care ar furniza Comisiei și solicitanților interesați claritatea juridică necesară.

43. În această privință, Comisia este îndreptățită să afirme că articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 poate fi interpretat în sensul că soluția echitabilă pe care o prevede cu titlu excepțional poate fi însoțită de o blocare a termenelor de introducere a unei acțiuni ca urmare a prelungirii termenelor de soluționare. Astfel, în asemenea situații, persoanele interesate ar avea totuși la dispoziție termenul de introducere a unei acțiuni.

44. Cu toate acestea, dispozițiile articolului 6 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu pot autoriza instituțiile să se abată liber și în mod unilateral de la termenele prevăzute de legiuitor. După cum reiese din mențiunea privind o discuție informală cu solicitantul, cuprinsă în dispoziția menționată, soluția echitabilă trebuie identificată de regulă de comun acord.

45. În speța de față, nu există niciun acord cu privire la termene și nici nu rezultă că Comisia ar fi depus vreun efort serios pentru a ajunge la o soluție amiabilă. Aceasta s-a limitat să anunțe că nu putea respecta termenele¹⁷. Un astfel de anunț nu poate fi suficient chiar și numai pentru motivul că exclude, fără a oferi o alternativă, cadrul temporal precis prevăzut de Regulamentul nr. 1049/2001.

46. Instituția ar trebui, dimpotrivă, să procedeze în așa fel încât să garanteze aplicarea principiului proporționalității și obiectivele Regulamentului nr. 1049/2001. În situația în care rezultă că cadrul temporal indicat la articolele 7 și 8 nu este proporțional, având în vedere împrejurările speței, instituția trebuie să propună solicitantului un nou termen adecvat.

47. În plus, solicitantul are dreptul ca un astfel de termen nou să fie motivat amănunțit, dat fiind că prelungirile termenelor prevăzute la articolul 7 alineatul (3) și la articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 trebuie de asemenea motivate în mod obligatoriu. Prin urmare, instituția trebuie să indice modul în care justifică termenul propus.

48. În plus, în prezenta cauză, poate ar fi fost indicat ca documentele solicitate să fie transmise mai degrabă în loturi mai puțin voluminoase și, astfel, mai puțin tardiv decât în două loturi voluminoase aferente anilor 2005/2006 și 2007, care au fost transmise abia în anul 2008.

49. În sfârșit, instituția trebuie să se angajeze, într-o formă pe cât posibil imperativă, că nu va invoca depășirea termenului de introducere a unei acțiuni ca urmare a termenelor de soluționare, ci, dimpotrivă, îl va susține pe solicitant cel puțin sub acest aspect în cazul unei acțiuni ulterioare în fața instanțelor Uniunii.

16 — Hotărârea *Internationaler Hilfsfonds/Comisia* (C-362/08 P, EU:C:2010:40, punctele 57 și următoarele).

17 — Scrisorile din 24 iulie și din 7 septembrie 2007.

50. În situația în care un solicitant respinge în mod nejustificat o astfel de propunere echitabilă, ar fi posibil ca expirarea termenelor prevăzute să nu determine respingerea implicită a cererii. Totuși, criteriul caracterului adecvat demonstrează și că, în acest caz, s-ar renunța în întregime la securitatea juridică asociată termenelor clare prevăzute de Regulamentul nr. 1049/2001. Ar fi foarte dificil de prevăzut când se poate și când nu se poate considera că a existat o respingere implicită.

51. Din această cauză, o astfel de abordare suscită mult scepticism. Legiuitorul Uniunii ar trebui mai degrabă să identifice un instrument nou și adecvat. În acest context, trebuie menționat în subsidiar că, în temeiul articolului 3 din Regulamentul nr. 1367/2006¹⁸, termenele prevăzute de Regulamentul nr. 1049/2001 se aplică și în cazul accesului la informații de mediu în sensul Convenției de la Aarhus¹⁹. Totuși, articolul 4 alineatul (2) din convenție prevede termene și mai scurte decât cele prevăzute în mod explicit în Regulamentul nr. 1049/2001, și anume termene de o lună sau de maximum două luni pentru decizia administrativă definitivă.

3. Cu privire la motivarea Tribunalului

52. În măsura în care Comisia critică motivarea Tribunalului cu privire la acest aspect, argumentația sa se limitează la contestarea pertinentei jurisprudenței la care face referire Tribunalul. Totuși, faptul că Tribunalul interpretează anumite precedente altfel decât Comisia nu poate să ducă la concluzia că hotărârea atacată este afectată de o lipsă a motivării²⁰.

4. Concluzie privind primul motiv al recursului incident

53. Primul motiv al recursului incident trebuie, așadar, respins. Prin urmare, admisibilitatea acțiunii în fața instanței de fond nu se pune în discuție.

B – Cu privire la cel de al doilea motiv al recursului incident – Inexistența unui extras de registru

54. Cel de al doilea motiv al recursului incident privește cererea formulată de domnul Strack de a obține un extras din registrul ținut de Comisie în temeiul articolului 11 din Regulamentul nr. 1049/2001 cu privire la deciziile de respingere a cererilor de confirmare adoptate anterior datei de 1 ianuarie 2005.

55. În temeiul articolului 11 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1049/2001, pentru a permite cetățenilor să își exercite efectiv drepturile care decurg din regulament, fiecare instituție permite accesul public la un registru de documente. Referințele documentelor se înscriu de îndată în registru. În temeiul alineatului (2), acesta conține pentru fiecare document un număr de referință, subiectul abordat și/sau o scurtă descriere a conținutului documentului, precum și data la care acesta a fost primit sau elaborat și înscris în registru.

56. Totuși, prin scrisoarea din 24 iulie 2007, Comisia i-a comunicat domnului Strack că deciziile de respingere a cererilor de confirmare privind accesul nu fuseseră înscrise în registru.

18 — Regulamentul nr. 1367/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 6 septembrie 2006 privind aplicarea, pentru instituțiile și organismele comunitare, a dispozițiilor Convenției de la Aarhus privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziilor și accesul la justiție în domeniul mediului (JO L 264, p. 13, Ediție specială, 15/vol. 17, p. 126).

19 — Convenția privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu (JO 2005, L 124, p. 4, Ediție specială, 15/vol. 14, p. 204).

20 — A se vedea Hotărârile Wunenburger/Comisia (C-362/05 P, EU:C:2007:322, punctul 80) și Gogos/Comisia (C-583/08 P, EU:C:2010:287, punctul 35).

57. În această privință, Tribunalul a constatat, la punctul 102 din hotărârea atacată, că Comisia a procedat în mod arbitrar și imprevizibil, dat fiind că a omis să înscrie în registru toate deciziile adoptate anterior datei de 1 ianuarie 2005 prin care cererile de confirmare au fost respinse în tot sau în parte. Potrivit Tribunalului, având în vedere că a susținut că nu ar exista respectivul extras din registru, Comisia a încălcat dreptul reclamantului de a avea acces la registru, prevăzut la articolul 2 din Regulamentul nr. 1049/2001. Astfel, Tribunalul a anulat decizia explicită din 24 iulie 2007 prin care s-a refuzat accesul la un extras din registru.

58. În special, Comisia afirmă că Tribunalul a constatat existența unui document care nu există în realitate (a se vedea secțiunea 1 de mai jos), ar fi dedus eronat din regulament existența unei obligații de întocmire a unor documente, precum și de publicare a acestora (a se vedea secțiunea 2 de mai jos) și, în concluzie, s-a pronunțat *ultra petita* (a se vedea secțiunea 3 de mai jos).

1. Cu privire la „existența” unui document inexistent

59. Comisia opinează că Tribunalul ar fi constatat, la punctul 77 din hotărârea atacată, că extrasul din registru solicitat exista și se afla în posesia ei. Această afirmație, care sugerează invocarea unei denaturări a faptelor, se întemeiază însă pe o interpretare eronată a hotărârii atacate.

60. Astfel, Tribunalul se limitează doar la a infirma mijlocul de apărare potrivit căruia, *în situația în care ar exista*, un extras de registru nu ar reprezenta un document, consecința fiind că cererea domnului Strack nu ar intra sub incidența Regulamentului nr. 1049/2001. Tribunalul nu constată existența efectivă a extrasului nici la acest punct și nici la alt punct din hotărârea atacată.

61. În consecință, acest aspect al motivului nu este fondat.

2. Cu privire la obligația întocmirii unui document

62. În continuare, Comisia critică constatarea Tribunalului, cuprinsă la punctul 99 din hotărârea atacată, potrivit căreia ar fi contrar cerinței transparenței pe care se întemeiază Regulamentul nr. 1049/2001 ca instituțiile să invoce inexistența unor documente pentru a se sustrage aplicării regulamentului. Potrivit Tribunalului, exercitarea efectivă a dreptului de acces la documente presupune ca respectivele instituții să procedeze, pe cât posibil și în mod nearbitrar și previzibil, la întocmirea și la păstrarea documentației privind activitățile lor.

63. La punctele 100 și 101 din hotărârea atacată, Tribunalul realizează o asociere între această obligație de documentare și obligația dedusă din dispozițiile articolului 11 din Regulamentul nr. 1049/2001, care vizează înscrierea în registru a deciziilor privind respingerea cererilor de confirmare. Aceste considerații stau la baza constatării Tribunalului menționate anterior și cuprinse la punctul 102 din hotărârea atacată.

64. Comisia se opune acestei abordări, invocând faptul că Regulamentul nr. 1049/2001 nu prevede o obligație de întocmire a unor documente.

65. Acest punct de vedere se întemeiază pe susținerea pertinentă potrivit căreia dreptul de acces la documente, în sensul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, se referă la toate documentele deținute de o instituție, care au fost întocmite (deja) sau primite de către aceasta și care se află în posesia acesteia. În temeiul articolului 3 litera (a), prin documente se înțelege orice conținut, indiferent de suport. Înregistrările inexistente în registru nu reprezintă însă un conținut și nici nu pot fi comunicate.

66. Tribunalul constată în mod întemeiat că articolul 11 din Regulamentul nr. 1049/2001 obligă instituțiile să întocmească registrul și să înregistreze documente în acesta. În plus, Comisia nu pune în discuție aspectul că obligația de înregistrare a documentelor se extinde la deciziile de respingere a cererilor de confirmare.

67. În același timp, dispozițiile Regulamentului nr. 1049/2001 nu instituie o legătură nemijlocită între obligația prevăzută la articolul 11 și dreptul de acces la documente prevăzut la articolul 2 alineatul (1). Nu este posibil, așadar, să se impună respectarea obligației de înregistrare printr-o cerere de acces la documente. În acest sens, ar trebui să se aibă în vedere mai degrabă acțiunea în constatarea abținerii de a acționa prevăzută la articolul 265 TFUE.

68. Prin urmare, trebuie să se constate că, la punctele 99-102 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat în mod neîntemeiat că dreptul de acces la documente impune Comisiei ca, în cazul formulării unei cereri de acces corespunzătoare, să completeze registrul public pentru a putea pune la dispoziție extrasul solicitat din registru.

69. Cu toate acestea, Hotărârea Tribunalului poate fi menținută pe baza unei alte motivări. Având în vedere că, drept urmare a propriilor omisiuni, Comisia nu a putut să furnizeze extrasul solicitat, conform articolului 11 din Regulamentul nr. 1049/2001, aceasta ar fi trebuit să verifice cel puțin dacă poate pune la dispoziția reclamantului informațiile solicitate sub forma unui document sau a mai multor documente. Cu titlu de exemplu, s-ar fi putut furniza extrase din registre interne sau materiale utilizate la întocmirea rapoartelor anuale privind aplicarea regulamentului. Totuși, conform scrisorii din 24 iulie 2007, nu s-a efectuat o astfel de verificare. Prin urmare, decizia cuprinsă în această scrisoare trebuia anulată ca urmare a soluționării incomplete a respectivei părți din cerere.

70. În consecință, acest aspect al celui de al doilea motiv al Comisiei nu poate fi primit.

3. Cu privire la întinderea acțiunii formulate de către domnul Strack

71. În final, Comisia opinează că Tribunalul s-ar fi pronunțat *ultra petita* cu privire la două aspecte.

72. Mai întâi, Comisia apreciază că, la punctul 101, Tribunalul ar fi reținut că Comisia trebuie să înregistreze în mod obligatoriu deciziile privind cererile inițiale în registru. Totuși, cu privire la acest aspect, nu se pune problema unei hotărâri a Tribunalului care ar putea depăși cadrul cererilor formulate de domnul Strack, ci este vorba doar despre un element al motivării Tribunalului. Această motivare nu este condiționată de întinderea cererilor.

73. În schimb, la punctul 102, Hotărârea Tribunalului se limitează să constate, în conformitate cu cererea domnului Strack, că refuzul de a permite accesul la extrasul din registru cu privire la toate deciziile de respingere a cererilor de confirmare trebuie anulat.

74. În această privință, Comisia afirmă că domnul Strack a solicitat anularea respingerii implicite a cererii de acces la extrasul din registru, dar că, în plus, Tribunalul a anulat și o decizie explicită de respingere.

75. Acest argument poate fi contrazis pe plan formal, dat fiind că domnul Strack a solicitat anularea deciziilor Comisiei adoptate explicit sau în temeiul ficțiunii unui răspuns negativ prevăzute la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001. Aceasta include decizia explicită comunicată la 25 iulie 2007 și anulată de Tribunal.

76. În speță, nu este necesar să se examineze dacă această decizie putea forma efectiv obiectul adecvat al analizei în cadrul hotărârii Tribunalului sau dacă Tribunalul ar fi trebuit, dimpotrivă, să analizeze decizia implicită ulterioară privind cererea de confirmare. Comisia nu a formulat obiecții în acest sens.

77. În situația în care Curtea de Justiție dorește să examineze această problemă din oficiu, trebuie menționat că, la 23 iulie 2007, domnul Strack a formulat o primă cerere de confirmare, după ce trecuseră deja mai mult de 20 de zile lucrătoare de la formularea cererii inițiale din 20 iunie 2007. Notificarea din 24 iulie 2007 a fost transmisă de Comisie de abia la 25 iulie, așadar la două zile de la această primă cerere de confirmare. În cadrul acestei notificări, Comisia a făcut uz de prelungirea termenului de soluționare a cererii inițiale, însă nu a precizat că respectiva prelungire era necesară și în ceea ce privește extrasul din registru. În același timp, Comisia a comunicat că registrul nu cuprindea datele solicitate. Astfel, Tribunalul nu denaturează notificarea menționată atunci când deduce din conținutul acesteia faptul că Comisia și-a exprimat poziția definitivă cu privire la extrasul solicitat cu titlu de decizie privind cererea de confirmare²¹.

78. În consecință, nu se poate admite nici acest aspect al celui de al doilea motiv.

C – Cu privire la primul motiv de recurs – Încălcarea dreptului de acces la instanță

79. Prin intermediul primului motiv de recurs, domnul Strack critică faptul că, în scopul unei soluționări cu celeritate a cauzei și a unei bune administrări a justiției, la 13 octombrie 2011, din cauza retragerii iminente a judecătorului raportor, președintele instanței a repartizat cauza altei camere.

80. Această repartizare ar aduce atingere principiului instanței competente, dreptului la un proces echitabil prevăzut la articolul 6 alineatul (1) din CEDO și la articolul 47 al doilea paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și articolului 50 al doilea paragraf din Statut și articolelor 12 și 13 din Regulamentul de procedură al Tribunalului coroborate cu deciziile privind repartizarea cauzelor și a judecătorilor pe camere.

81. Garanțiile în materie de compunere a instanței constituie piatra de temelie a dreptului la un proces echitabil, iar Tribunalul trebuie să verifice respectarea acestora în special în situația în care se invocă o încălcare a dreptului menționat²². În temeiul articolului 47 al doilea paragraf din Carta drepturilor fundamentale și al articolului 6 alineatul (1) din CEDO, care este aproape identic cu articolul din cartă și de care trebuie să se țină seama la interpretarea primei dispoziții²³, orice persoană are dreptul la un proces echitabil, în fața unei instanțe judecătorești constituite (în prealabil)²⁴ prin lege.

82. În această privință, termenul de lege cuprinde în special dispozițiile legale privind constituirea și competența instanțelor. Astfel, în situația în care, în temeiul acestor dispoziții, o instanță nu este competentă să soluționeze o cauză în temeiul acestor dispoziții, aceasta nu este o instanță constituită prin lege²⁵. De altfel, potrivit jurisprudenței consacrate a CEDO, organizarea sistemului judiciar nu poate fi lăsată la latitudinea autorităților judiciare, ceea ce nu exclude să li se recunoască acestora o

21 — A se vedea Hotărârea Internationaler Hilfsfonds/Comisia (EU:C:2010:40, punctul 60).

22 — Hotărârile Chronopost și La Poste/UFEX și alții (C-341/06 P și C-342/06 P, EU:C:2008:375, punctul 46) și Gorostiaga Atxalandabaso/Parlamentul European (C-308/07 P, EU:C:2009:103, punctele 42 și 43).

23 — Articolul 52 alineatul (3) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și Hotărârea Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:280, punctul 44) și Hotărârea de reexaminare Arango Jaramillo și alții/BEI (C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, punctele 42 și 43).

24 — Mențiune cuprinsă doar la articolul 47 al doilea paragraf din cartă.

25 — Cu privire la articolul 6 alineatul (1) din CEDO, a se vedea Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea Jorgic împotriva Germaniei din 12 iulie 2007, cererea nr. 74613/01, punctele 64 și 65.

anumită putere de interpretare a dispozițiilor legale aplicabile²⁶. În schimb, în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil prevăzut la articolul 47 din cartă și la articolul 6 alineatul (1) din CEDO, nu s-a putut impune până în prezent o cerință mai strictă, cum ar fi, de exemplu, o reglementare care să stabilească judecătorii competenți în prealabil, pe baza unor criterii abstracte²⁷.

83. Prin urmare, pentru a examina acest motiv de recurs, trebuie să se stabilească în special dacă decizia președintelui Tribunalului din 13 octombrie 2011 a fost conformă cu dispozițiile privind repartizarea cauzelor către camerele Tribunalului²⁸.

84. În temeiul articolului 50 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție, compunerea camerelor și repartizarea cauzelor către acestea se stabilesc de Regulamentul de procedură al Tribunalului. În temeiul articolului 13 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, imediat după depunerea cererii introductive, președintele Tribunalului repartizează cauzele unei camere. Articolul 12 din Regulamentul de procedură prevede că Tribunalul stabilește criteriile pe baza cărora cauzele sunt repartizate camerelor.

85. Acțiunea introdusă de domnul Strack a fost, din câte se pare, repartizată inițial unei camere conform criteriilor aplicabile la data respectivă²⁹, în funcție de ordinea de înregistrare a cauzelor în registrul grefei.

86. În ceea ce privește noua repartizare a cauzei, care este contestată de recurent, criteriile au fost stabilite în cadrul unei comunicări mai recente³⁰, însă conținutul acestora a rămas neschimbat.

87. Domnul Strack susține în mod întemeiat că niciuna dintre aceste dispoziții nu prevede în mod expres că președintele Tribunalului poate reatribui cauze repartizate anterior.

88. Cu toate acestea, criteriile de repartizare prevăd că președintele Tribunalului poate deroga de la modul de repartizare stabilit, în special pentru a asigura o distribuie echilibrată a volumului de muncă. Desigur, trimiterea la criteriile de repartizare pe baza ordinii de înregistrare susține argumentul potrivit căruia puterea de derogare trebuie să se raporteze la repartizarea inițială a cauzelor. Totuși, modul de redactare nu se opune acestei puteri de derogare în cazul reatribuirii ulterioare a unei cauze.

89. O astfel de reatribuire poate fi chiar absolut necesară după înlocuirea judecătorilor și modificarea compunerii camerelor³¹.

90. Reatribuirea poate fi totuși justificată și de obiectivul distribuirii echilibrate a volumului de muncă. Aceasta nu este exclusiv de natură organizatorică, ci urmărește în special soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, astfel cum se prevede și la articolul 47 al doilea paragraf din cartă și la articolul 6 alineatul (1) din CEDO.

26 — A se vedea Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea Coëme și alții împotriva Belgiei din 22 iunie 2000, cererile nr. 32492/96, 32547/96, 32548/96, 33209/96 și 33210/96, *Recueil des arrêts et décisions*, 2000-VII, p. 1, punctul 98, Hotărârea DMD Group împotriva Slovaciei din 5 octombrie 2010, cererea nr. 19334/03, punctul 60, și Hotărârea Oleksandr Volkov împotriva Ucrainei din 9 ianuarie 2013, cererea nr. 21722/11, *Recueil des arrêts et décisions*, 2013, punctul 150.

27 — A se vedea cerința cuprinsă la articolul 101 din Legea fundamentală a Germaniei în temeiul Ordonanței Bundesverfassungsgericht din 8 aprilie 1997 (1 PBvU 1/95, BVerfGE 95, 322, 327 și urm.) și Recomandarea European Commission for Democracy through Law (Venice Commission), Report on the Independence of the Judicial System, Part I: The Independence of Judges din 16 martie 2010 (CDL-AD[2010]004, nr. 75).

28 — A se vedea în acest sens Ordonanța Marcuccio/Comisia (C-528/08 P, EU:C:2009:761, punctul 58).

29 — A se vedea Comunicarea din JO 2007, C 269, p. 42.

30 — JO 2010, C 288, p. 5.

31 — A se vedea Hotărârea Salzgitter/Comisia (C-182/99 P, EU:C:2003:526, punctele 28 și 29).

91. Prezenta cauză demonstrează că o reatribuire ulterioară ar putea fi justificată din acest motiv. În anul 2011, acțiunea era deja pe rolul Tribunalului de patru ani și se puteau anticipa întârzieri suplimentare, ca urmare a plecării iminente a judecătorului raportor. În schimb, noua cameră era în măsură să continue examinarea cauzei imediat.

92. Astfel, competența președintelui Tribunalului de a deroga de la criteriile de repartizare trebuie interpretată în sensul că acesta poate decide o reatribuire a unei cauze după repartizarea inițială a acesteia, pentru a asigura o distribuie echilibrată a volumului de muncă.

93. Având în vedere, așadar, că hotărârea atacată a fost soluționată de instanța competență, primul motiv de recurs trebuie respins.

D – Cu privire la al doilea motiv de recurs – Diferite vicii de procedură

94. Prin intermediul celui de al doilea motiv de recurs se invocă diferite vicii de procedură, și anume respingerea cererii de aplicare a procedurii accelerate, limitarea dreptului de a fi ascultat, neexaminarea de către Tribunal a documentelor solicitate, delimitarea obiectului cererii și durata excesivă a procedurii.

1. Cu privire la primul și la al cincilea aspect – Procedura accelerată și durata procedurii

95. Prin intermediul primului aspect al motivului, domnul Strack arată că Tribunalul a respins nemotivat cererea sa de aplicare a procedurii accelerate. Având în vedere că interesul de judecare a cauzei potrivit procedurii accelerate se asociază cu cel privind respectarea dreptului la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, vom examina cele două aspecte împreună.

96. În temeiul articolului 47 al doilea paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și al articolului 6 alineatul (1) din CEDO, orice persoană are dreptul la un proces desfășurat într-un termen rezonabil. Depășirea unui termen de soluționare rezonabil, în calitate de neregularitate procedurală care constituie o încălcare a unui drept fundamental, trebuie să deschidă părții vizate o cale de atac efectivă care îi oferă un remediu adecvat³².

97. Cu toate acestea, în lipsa oricărui indiciu în sensul că durata excesivă a procedurii în fața Tribunalului a avut o incidență asupra soluției date în litigiu, nerespectarea unui termen rezonabil de soluționare nu poate conduce la anularea hotărârii atacate³³. Această concluzie este valabilă și în situația în care durata excesivă a procedurii rezultă din faptul că nu s-a aplicat procedura accelerată.

98. Domnul Strack nu a indicat însă în ce mod durata procedurii a avut o incidență asupra soluționării litigiului. În consecință, aceste aspecte ale motivului nu pot fi primite.

99. În aceste condiții, nici lipsa motivării deciziei de respingere a cererii de aplicare a unei proceduri accelerate nu este în măsură să determine admiterea recursului.

32 — Hotărârea Groupe Gascogne/Comisia (C-58/12 P, EU:C:2013:770, punctul 72) și Curtea Europeană a drepturilor Omului, Hotărârea Kudla împotriva Poloniei din 26 octombrie 2000, *Recueil des arrêts et décisions*, 2000-XI, § 156 și 157.

33 — Hotărârile Der Grüne Punkt - Duales System Germania/Comisia (C-385/07 P, EU:C:2009:456, punctele 190 și 196) și Groupe Gascogne/Comisia (EU:C:2013:770, punctul 73).

100. În acest context, domnul Strack critică de asemenea faptul că, la punctul 93 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins ca inadmisibilă o cerere de despăgubire pentru durata excesivă a procedurii. El invocă Hotărârea Baustahlgewebe³⁴ și Concluziilor noastre prezentate în cauza Solvay³⁵ pentru a susține că dreptul la protecție jurisdicțională ar impune să se statueze, în măsura posibilului, deja în cadrul procedurii cu o durată excesiv de lungă asupra unei eventuale despăgubiri.

101. Or, un asemenea argument nu poate fi primit. Curtea de Justiție s-a îndepărtat între timp de jurisprudența Baustahlgewebe³⁶ și a statuat că cererea de despăgubire formulată ca urmare a unei durate excesiv de lungi a procedurii trebuie soluționată de un alt complet de judecată³⁷. Astfel, Tribunalul a constatat în mod întemeiat că cererea de despăgubire trebuie formulată printr-o acțiune separată.

102. Prin urmare, cele două aspecte ale celui de al doilea motiv al recursului trebuie respinse.

2. Cu privire la al doilea aspect – Dreptul de a fi ascultat

103. Prin intermediul acestui aspect, domnul Strack obiectează că dreptul său de a fi ascultat nu a fost respectat corespunzător cerințelor legale. Potrivit domnului Strack, Tribunalul nu i-a acordat separat posibilitatea de a se exprima cu privire la documentele furnizate de OLAF, pe care le-a primit de abia după depunerea memoriului în replică. În plus, Tribunalul nu a luat în considerare nici înscrisul său detaliat din 14 mai 2012, destinat pregătirii fazei orale. Cu ocazia ședinței, Tribunalul i-a alocat doar 30 de minute pentru susținerea pledoariei, față de cele 60 de minute solicitate, și i-a respins cererea de a depune un înscris suplimentar. După desfășurarea ședinței, Tribunalul i-a respins un alt înscris din 25 iunie 2012, care cuprindea în special o cerere de rectificare a raportului de ședință.

Cu privire la dreptul de a fi ascultat în general

104. În ceea ce privește acest aspect, se impune să se sublinieze că, pentru a îndeplini cerințele care decurg din dreptul la un proces echitabil, trebuie ca părțile să aibă posibilitatea de a dezbate în contradictoriu atât elementele de fapt, cât și elementele de drept care sunt decisive pentru soluționarea procedurii³⁸.

105. În principiu, această posibilitate a existat în cadrul procedurii în fața Tribunalului. Domnul Strack a putut să își expună detaliat punctul de vedere în cererea introductivă, în memoriul în replică, precum și în cadrul ședinței. Tribunalul i-a permis, în cazul memoriului în replică, să depășească în mod considerabil numărul de pagini prevăzut de Instrucțiunile Tribunalului pentru părți și i-a acordat dublul duratei de susținere a pledoariei prevăzute în aceste instrucțiuni pentru ședință. În plus, Tribunalul i-a permis domnului Strack să depună la dosar înscrisurile suplimentare din 16 noiembrie 2011, din 25 ianuarie 2012 și din 1 aprilie 2012 și le-a transmis Comisiei pentru ca aceasta să prezinte observații.

106. Obiecțiile privind documentele transmise de OLAF și rectificarea raportului de ședință merită însă o detaliere distinctă.

Cu privire la documentele OLAF

34 — Hotărârea Baustahlgewebe/Comisia (C-185/95 P, EU:C:1998:608).

35 — Concluziile prezentate în cauza Solvay/Comisia (C-109/10 P, EU:C:2011:686).

36 — Hotărârea Groupe Gascogne/Comisia (EU:C:2013:770, punctele 82 și 83).

37 — Hotărârea Groupe Gascogne/Comisia (EU:C:2013:770, punctul 90).

38 — Hotărârea Comisia/Irlanda și alții (C-89/08 P, EU:C:2009:742, punctul 56), Reexaminarea M/EMEA (C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, punctul 41).

107. Decizia OLAF din 23 octombrie 2007 i-a fost comunicată domnului Strack cel târziu odată cu memoriul în răspuns din 30 mai 2008, în anexa B.1 la acesta. În consecință, respectiva decizie a făcut obiectul memoriului său în replică.

108. În schimb, conform afirmațiilor domnului Strack, pe care Comisia nu le-a contestat, acesta a primit documentele anonimizate transmise ulterior de abia la 17 octombrie 2008, după ce depusese deja memoriul în replică. Motivul acestei întârzieri pare să fie faptul că decizia și documentele au fost transmise prin e-mailuri foarte voluminoase, iar capacitatea maximă a căsuței de e-mail a domnului Strack a fost depășită încă de la primul lot de documente. Se pare că domnul Strack a luat la cunoștință de această împrejurare printr-o scrisoare a Tribunalului din 9 martie 2012, în anexa căreia figura o copie a unui mesaj de eroare primit de Comisie ca urmare a unei tentative de a transmite documentele la 23 octombrie 2007.

109. Desigur, în memoriul său în replică din 20 august 2008, domnul Strack și-a putut exprima opinia cu privire la decizia din 23 octombrie 2007 și, din acest motiv, și-a extins cererea introductivă la aceasta. Dat fiind că a primit documentele abia la 17 octombrie 2008, domnul Strack nu a putut însă ține seama în memoriul în replică nici de acestea și nici de părțile eliminate. În plus, domnul Strack invocă faptul că, în această privință, i s-ar fi refuzat o prelungire corespunzătoare a duratei de susținere a pledoariei în cadrul ședinței.

110. Această obiecție se înscrie într-un context procedural mai degrabă atipic, și anume împrejurarea că Tribunalul admite o extindere a unei acțiuni în materia accesului la documente, care a vizat inițial o respingere implicită a accesului, respingere care a fost înlocuită ulterior printr-o decizie explicită.

111. În situația în care admite o extindere a obiectului acțiunii, Tribunalul trebuie să ofere o ocazie adecvată pentru prezentarea de observații. Posibilitatea de a se exprima în cadrul ședinței nu poate înlocui în întregime un memoriu, dat fiind că normele de drept procedural al instanțelor Uniunii prevăd în orice caz o procedură scrisă, care este doar completată printr-o procedură orală. În plus, domnul Strack nu a obținut, cu ocazia ședinței, durata de susținere a pledoariei pe care o considera necesară.

112. Comisia susține că însuși domnul Strack este răspunzător pentru reducerea posibilităților sale de a se exprima, dat fiind că ar fi dispus și de posibilitatea de a introduce o acțiune separată împotriva deciziei din 23 octombrie 2007. Extinderea obiectului cauzei T-392/08 și asupra acestei decizii s-ar fi efectuat exclusiv în interesul său.

113. Această afirmație este surprinzătoare. Luarea în considerare a extinderii obiectului acțiunii a intervenit doar ca urmare a faptului că Comisia nu și-a îndeplinit în termenul acordat propria obligație de a adopta o decizie cu privire la cereri. În plus, se pare că Comisia a omis să se asigure că domnului Strack îi este comunicată rapid decizia adoptată cu întârziere la 23 octombrie 2007, precum și documentele aferente. Mai mult, aceasta se pare că a ignorat mesajul de eroare care indica transmiterea eșuată. Astfel, Comisia este cea care este în primul rând răspunzătoare pentru faptul că domnul Strack nu a beneficiat de toate posibilitățile prevăzute de a se exprima.

114. În plus, trebuie remarcat că extinderea obiectului acțiunii nu a avut loc exclusiv în interesul domnului Strack, ci s-a produs de asemenea în vederea reducerii sarcinii de lucru a Tribunalului și a celeilalte părți, și anume a Comisiei. Astfel, este mai eficient pentru toate părțile să parcurgă o procedură extinsă decât să se inițieze o procedură distinctă pentru fiecare nouă decizie.

115. Cu toate acestea, i se poate reproșa domnului Strack că nu a luat el însuși toate măsurile care se impun pentru respectarea dreptului său de a fi ascultat. După ce, odată cu memoriul în replică, a primit pentru prima dată decizia din 23 octombrie 2007 a OLAF, domnul Strack ar fi trebuit astfel să ia toate măsurile necesare pentru a primi și restul documentelor, astfel încât să poată ține seama de ele în memoriul în replică. El ar fi putut să atragă atenția Comisiei asupra transmiterii eșuate și, la nevoie, să solicite Tribunalului o prelungire a termenului pentru depunerea memoriului în replică.

116. În această privință, ar trebui să se aplice aceleași considerații ca cele privind stabilirea termenului de introducere a unei acțiuni după ce s-a luat cunoștință de decizia în cauză. În această situație, în lipsa publicării sau a notificării, revine persoanei care a luat cunoștință de existența unui act care o privește obligația să solicite transmiterea textului integral într-un termen rezonabil³⁹.

117. Această concluzie este valabilă cu atât mai mult cu cât și domnul Strack este răspunzător pentru problemele de transmitere, dat fiind că a formulat o cerere de acces voluminoasă, dar a furnizat doar o adresă de e-mail cu o capacitate limitată în vederea primirii documentelor.

118. Domnul Strack nu trebuia să aștepte în niciun caz mai mult de trei ani și până cu puțin timp înainte de ședință pentru a invoca necesitatea de a-și exprima opinia cu privire la aceste documente.

119. Astfel, în pofida comportamentului Comisiei, domnul Strack trebuie să își asume răspunderea pentru pierderea posibilității de a-și prezenta observațiile în scris și pentru limitarea posibilității de a se exprima oral cu privire la documentele furnizate de OLAF.

Cu privire la critica legată de procesul-verbal al ședinței

120. În sfârșit, domnul Strack critică faptul că, la punctul 27 din hotărârea atacată, Tribunalul nu s-a pronunțat pe fond cu privire la cererea de rectificare a procesului-verbal al ședinței, ci a respins această cerere printr-o decizie de a a nu redeschide procedura orală.

121. Deși Regulamentul de procedură nu prevede o cerere de rectificare a procesului-verbal al ședinței, părțile interesate ar trebui să aibă în principiu dreptul de a ridica obiecții cu privire la erori sau la omisiuni ale acestui document, dat fiind că, în temeiul articolului 63 alineatul (1) a doua teză, acesta este un document autentic, care constituie o probă în ceea ce privește conținutul ședinței⁴⁰.

122. Împrejurarea că Tribunalul nu a analizat această cerere nu este totuși în sine susceptibilă să pună în discuție *hotărârea* atacată. Mai degrabă, aceasta afectează forța probantă a procesului-verbal al ședinței. În consecință, critica care privește procesul-verbal al ședinței trebuie respinsă ca inoperantă.

Cu privire la pretensele observații tardive ale Comisiei care vizează Regulamentul nr. 45/2001

123. În sfârșit, domnul Strack critică Tribunalul pentru faptul că a luat în considerare argumentele Comisiei cu privire la Regulamentul nr. 45/2001 prezentate cu ocazia ședinței, deși acestea au fost invocate tardiv. Aceste argumente își aveau originea în invocarea excepției privind protecția datelor cu caracter personal prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001. În schimb, faptul că Regulamentul nr. 45/2001 prezintă o importanță deosebită în această privință nu era, în etapa schimbului de memorii, atât de evident precum în momentul ședinței. Această importanță decurge mai ales din Hotărârea Bavarian Lager⁴¹.

39 — Hotărârile *Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie/Comisia* (C-180/88, EU:C:1990:441, punctul 22, 29 și 30) și *Windpark Groothusen/Comisia* (C-48/96 P, EU:C:1998:223, punctul 80).

40 — Cu titlu ilustrativ, *Hotărârea de reexaminare M/EMEA* (C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, punctul 45), precum și *Ordonanța Iride și Iride Energia/Comisia* (C-150/09 P, EU:C:2010:34, punctul 74) și *Ordonanța Kronoply/Comisia* (C-117/09 P, EU:C:2010:370, punctul 44).

41 — *Hotărârea Comisia/Bavarian Lager* (C-28/08 P, EU:C:2010:378, punctul 59).

3. Cu privire la al treilea aspect al motivului de recurs – Verificarea tuturor documentelor

124. Prin intermediul celui de al treilea aspect al motivului de recurs, domnul Strack critică faptul că, contrar cererii sale, Tribunalul nu a verificat toate documentele pentru a stabili dacă suprimarea pasajelor din text este justificată de excepția referitoare la protecția datelor cu caracter personal.

125. Curtea de Justiție a apreciat că Tribunalul are obligația de a examina un document atunci când litigiul privește problema dacă conținutul acestuia permite aplicarea anumite excepții⁴². În legătură cu suprimarea datelor cu caracter personal din speță, este necesar să se stabilească dacă protecția acestor informații impune aplicarea regimului de confidențialitate în privința numelor și a altor date cu caracter personal ale anumitor grupe de persoane. Pentru a clarifica acest aspect nu este necesară examinarea documentelor respective. Ca regulă generală, este suficient mai degrabă să se analizeze motivarea deciziei.

4. Cu privire la al patrulea aspect al motivului de recurs – Caracterul complet al deciziilor Comisiei

126. Cel de al patrulea aspect se referă la problema dacă Comisia a oferit un răspuns complet la cererea de acces la toate documentele care privesc cererile de confirmare respinse după 1 ianuarie 2005. Domnul Strack critică faptul că, la punctul 139 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins argumentele sale potrivit cărora Comisia nu a făcut dovada transmiterii în întregime a deciziilor de respingere a cererilor de confirmare adoptate în perioada în discuție.

127. Această critică privește modul în care Tribunalul a apreciat afirmațiile părților cu privire la aspectul menționat.

128. Din articolul 256 alineatul (1) al doilea paragraf TFUE și din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție rezultă că Tribunalul este singurul competent, pe de o parte, să constate faptele, cu excepția cazului în care inexactitatea materială a constatărilor sale ar rezulta din înscrisurile din dosar care i-au fost prezentate, și, pe de altă parte, să aprecieze aceste fapte⁴³.

129. Cu toate acestea, în stadiul recursului sunt admisibile obiecțiile care privesc stabilirea situației de fapt și aprecierea acestora în decizia atacată dacă recurentul susține că Tribunalul a făcut constatări a căror inexactitate materială rezultă din înscrisurile dosarului sau că a denaturat elementele de probă prezentate⁴⁴.

130. O asemenea denaturare are loc atunci când, fără a recurge la noi elemente de probă, aprecierea elementelor de probă existente apare ca fiind vădit greșită⁴⁵. În situația în care, precum în speță, Tribunalul a dedus concluzii pornind de la anumite fapte, trebuie să se verifice dacă nu a depășit în mod vădit limitele unei aprecieri rezonabile a elementelor de probă⁴⁶.

131. Or, aceasta este situația în speță.

42 — Hotărârea Jurašinović/Consiliul (C-576/12 P, EU:C:2013:777, punctul 27).

43 — Hotărârea Comisia/Aalberts Industries și alții (C-287/11 P, EU:C:2013:445, punctul 47).

44 — Hotărârea PKK și KNK/Consiliul (C-229/05 P, EU:C:2007:32, punctul 35).

45 — Hotărârile PKK și KNK/Consiliul (EU:C:2007:32, punctul 37), Lafarge/Comisia (C-413/08 P, EU:C:2010:346, punctul 17) și Comisia/Aalberts Industries și alții (EU:C:2013:445, punctul 51).

46 — Hotărârile Activision Blizzard Germany/Comisia (C-260/09 P, EU:C:2011:62, punctul 57) și Comisia/Aalberts Industries și alții, citată la nota de subsol 42, punctul 52.

132. În cadrul procedurii în primă instanță, domnul Strack a susținut că numărul documentelor care i-au fost transmise (315) este cu mult inferior numărului indicat în rapoartele oficiale cu privire la deciziile de respingere în tot sau în parte a cererilor de confirmare (575)⁴⁷.

133. Cu toate acestea, Comisia susține că cifrele nu coincid, dat fiind că unele decizii de respingere ar fi vizat mai multe cereri de confirmare ale aceleiași persoane, în timp ce alte cereri de confirmare nu ar fi fost soluționate la sfârșitul anului respectiv.

134. Comisia renunță totuși să furnizeze o defalcare exactă a cifrelor, ceea ce ar permite să se clarifice discrepanțele. O astfel de defalcare ar fi ținut cont probabil și de deciziile OLAF privind cererile de confirmare, pe care ambele părți par că le-au ignorat până în prezent și care, din câte se pare, nu au figurat printre documentele transmise, dar au fost luate în considerare în rapoartele Comisiei.

135. Comisia nu și-a exprimat punctul de vedere nici cu privire la afirmația domnului Strack potrivit căreia documentele care i-au fost transmise nu cuprind nicio decizie care să se refere la mai multe cereri de confirmare.

136. În cazul în care ne limităm la argumentul potrivit căruia, la sfârșitul anului, nu se soluționaseră toate cererile de confirmare, aceasta înseamnă că, la capătul perioadei de trei ani care face obiectul litigiului, erau pendinte mai mult de 250 de decizii privind cereri de confirmare. Având în vedere termenele prevăzute de Regulamentul nr. 1049/2001, o restanță atât de mare pare puțin plauzibilă.

137. Argumentația Comisiei poate astfel explica discrepanțe mai mici, însă nu și diferențele considerabile din speță. În consecință, prin admiterea argumentului Comisiei, Tribunalul a depășit vădit limitele unei aprecieri rezonabile a elementelor de probă.

138. Spre deosebire de o procedură pe parcursul căreia se constată existența unor documente suplimentare⁴⁸, nu se poate constata în speță cu certitudine dacă răspunsul Comisiei a fost incomplet. Tribunalul ar fi putut clarifica relativ ușor această problemă dacă ar fi solicitat Comisiei să explice în detaliu discrepanțele dintre cifrele cuprinse în rapoarte și numărul documentelor transmise domnului Strack.

139. Într-adevăr, numai Tribunalul este competent să decidă dacă elementele de probă de care dispune într-o cauză trebuie să fie completate. Caracterul probant al înscrisurilor administrate în procedură sau lipsa acestuia ține de aprecierea sa suverană asupra faptelor, care nu poate face obiectul controlului Curții în cadrul recursului, cu excepția denaturării elementelor de probă prezentate Tribunalului sau a cazului în care inexactitatea materială a constatărilor efectuate de acesta reiese din înscrisurile depuse la dosar⁴⁹.

140. În speță, obținerea unor probe insuficiente are drept cauză tocmai o denaturare a elementelor de probă printr-o concluzie care depășește în mod vădit limitele unei aprecieri rezonabile. Astfel, Curtea de Justiție poate în mod excepțional să constate existența unei erori de drept ca urmare a omisiunii de a lua măsurile de cercetare judecătorească necesare.

141. În consecință, acest aspect al motivului de recurs trebuie primit, iar hotărârea atacată trebuie anulată în măsura în care respinge afirmația domnului Strack potrivit căreia Comisia nu a soluționat toate deciziile de respingere a cererilor de confirmare.

47 — În temeiul Raportului Comisiei privind punerea în aplicare a Regulamentului nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, Consiliului și Comisiei în anul 2007 [COM(2008) 630 final, p. 10].

48 — Hotărârea Tribunalului Williams/Comisia (T-42/05, EU:T:2008:325, punctul 68).

49 — Hotărârile Ismeri Europa/Curtea de Conturi (C-315/99 P, EU:C:2001:391, punctul 19), Glencore și Compagnie Continentale/Comisia (C-24/01 P și C-25/01 P, EU:C:2002:642, punctele 77 și 78), precum și Erste Group Bank și alții/Comisia (C-125/07 P, C-133/07 P și C-137/07 P, EU:C:2009:576, punctul 319).

142. Cu privire la acest aspect, cauza nu este în stare de judecată, dat fiind că nici problema contribuției documentelor OLAF, nici cea a existenței și a numărului de deciziilor de soluționare în comun a mai multor cereri de confirmare și nici numărul cererilor de confirmare care nu fuseseră încă soluționate la sfârșitul anului 2007 nu au fost clarificate în mod corespunzător⁵⁰. Prin urmare, în această privință și în temeiul articolului 61 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție, cauza trebuie trimisă spre rejudecare Tribunalului.

E – Cu privire la al cincilea motiv de recurs – Aplicarea excepției privind protecția datelor

143. Al cincilea motiv de recurs se referă la excepția privind protecția datelor, și anume motivarea sa (a se vedea secțiunea 1 de mai jos), verificarea individuală a suprimărilor unor pasaje din text (a se vedea secțiunea 2 de mai jos) și legalitatea suprimării datelor cu caracter personal ale anumitor grupe de persoane (a se vedea secțiunea 3 de mai jos).

1. Cu privire la motivarea deciziei Comisiei

144. Domnul Strack critică faptul că Tribunalul a considerat că motivarea deciziilor adoptate de Comisie este suficientă, deși acestea nu cuprindeau mențiuni privind consultarea persoanelor în cauză sau asupra solicitării acestora de aplicare a regimului de confidențialitate în privința datelor lor. De asemenea, Comisia nu ar fi abordat problema diferitelor grupe de persoane în cauză.

145. Acest aspect al motivului de recurs nu poate fi totuși admis, dat fiind că, la punctele 120, 125 și 126, Tribunalul a aplicat cerințe corespunzătoare cu privire la motivarea Comisiei. O motivare succintă poate fi suficientă atunci când motivele rezultă suficient de clar.

146. În ceea ce privește în special lipsa unei mențiuni privind consultarea persoanelor în cauză, acest fapt constituie un indiciu suficient de clar al inexistenței unei astfel de consultări. Comisia nu trebuia să examineze nici problema lipsei unei motivări a cererii de acces, în temeiul articolului 8 litera (b) din Regulamentul nr. 45/2001, dat fiind că nu a fost invocat un astfel de motiv.

147. În măsura în care, în ceea ce privește acest aspect al motivului de recurs, domnul Strack invocă faptul că Tribunalul nu a examinat detaliat critica sa legată de pasajele suprimate de OLAF, este suficient să se observe că, în memoriul în replică, el nu critică această decizie în detaliu, deși avea cunoștință de existența respectivei decizii, precum și de motivarea sa cel târziu odată cu memoriul în apărare⁵¹.

2. Cu privire la verificarea individuală a documentelor

148. Prin al doilea aspect al celui de al cincilea motiv de recurs, domnul Strack critică faptul că, la punctele 162-164, Tribunalul ar fi constatat în mod neîntemeiat că Comisia ar fi efectuat o examinare individuală corespunzătoare a necesității aplicării regimului de confidențialitate în privința informațiilor suprimate. Domnul Strack invocă în acest sens în special faptul că toate numele au fost oculte, fără a verifica efectiv atingerea adusă vieții private. Aceasta nu dovedește totuși lipsa verificării individuale a documentelor, ci cel mult poziția Comisiei cu privire la întinderea excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001. Acest aspect face însă obiectul celui de al treilea aspect al motivului de recurs, care va fi examinat în cele ce urmează.

50 — Părților li se recomandă totuși să procedeze după cum urmează: fie Comisia clarifică această chestiune din oficiu, comunicând domnului Strack datele corespunzătoare și eventual documentele lipsă, fie domnul Strack formulează o nouă cerere de acces la preținsele documente care încă lipsesc, care să permită Comisiei să adopte o poziție, luând în considerare observațiile noastre. Părțile ar putea declara închis diferendul lor în această privință, poate chiar înainte de soluționarea prezentului recurs, și nu ar trebui să se adreseze din nou Tribunalului.

51 — A se vedea mai sus punctul 109 și următoarele.

3. Cu privire la legalitatea porțiunilor oculte

149. În final, prin cel de al treilea aspect al celui de al cincilea motiv de recurs, domnul Strack contestă constatarea Tribunalului privind aplicarea excepției legate de protecția datelor cu caracter personal, în temeiul articolului 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001.

150. Potrivit acestei dispoziții, instituțiile nu permit accesul la un document în cazul în care divulgarea ar aduce atingere protecției vieții private și integrității individului, în special în conformitate cu legislația Uniunii privind protecția datelor cu caracter personal.

151. Comisia a aplicat această excepție în temeiul articolului 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001 prin faptul că a ocultat toate numele și adresele din documentele comunicate.

152. Curtea de Justiție a constatat deja că, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001, în cazul în care o cerere privește obținerea accesului la documente care conțin date cu caracter personal, dispozițiile Regulamentului nr. 45/2001 devin integral aplicabile. Acest fapt înseamnă în special că, de regulă, solicitantul trebuie să dovedească necesitatea transferului acestor date cu caracter personal, conform articolului 8 litera (b) din Regulamentul nr. 45/2001⁵².

a) Cu privire la apreciere

153. Domnul Strack afirmă în mod întemeiat că instituțiile pot fi obligate să ia în considerare motive care se impun în favoarea unei comunicări, chiar și în lipsa unei justificări corespunzătoare din partea solicitantului, însă, în prezenta cauză, nu pot fi identificate astfel de motive și nici domnul Strack nu a invocat vreun motiv în acest sens.

154. În continuare, domnul Strack dezvoltă o argumentație potrivit căreia obiectivul Regulamentului nr. 1049/2001 de a permite accesul la documente ar justifica comunicarea de documente în temeiul articolului 8 litera (a) din Regulamentul nr. 45/2001, dat fiind că o astfel de comunicare este de interes public. Cu toate acestea, o asemenea interpretare a articolului 8 litera (a) ar face inoperantă jurisprudența citată⁵³ cu privire la articolul 8 litera (b).

155. Nu prezintă relevanță nici problema dacă solicitanții divulgă date sensibile legate de persoana lor în cererile de confirmare. Protecția datelor cu caracter personal se aplică mai întâi independent de semnificația respectivelor date.

b) Cu privire la necesitatea consultării persoanelor în cauză

156. În continuare, domnul Strack susține că Comisia nu ar fi trebuit să oculteze pur și simplu toate numele și adresele, ci ar fi trebuit să solicite persoanelor în cauză să precizeze dacă sunt de acord cu comunicarea datelor lor.

157. În această privință, Tribunalul constată în special la punctul 178 din hotărârea atacată că o astfel de consultare nu era necesară, dat fiind că era evident că datele cu caracter personal trebuie să facă obiectul unui regim de confidențialitate, în afară de cazul în care există un interes superior de comunicare a acestora.

158. Constatarea menționată nu este viciată de nicio eroare de drept.

52 — Hotărârea Comisia/Bavarian Lager (EU:C:2010:378, punctele 63 și 77).

53 — A se vedea mai sus, punctul 152.

159. În temeiul articolului 4 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1049/2001, consultarea terților în cazul cererilor de acces la documente transmise instituțiilor de către terți este necesară doar atunci când nu este clar dacă documentul trebuie sau nu trebuie divulgat. O eventuală obligație de consultare cu privire la documentele întocmite de către instituții nu poate fi în niciun caz extinsă dincolo de acest cadru.

160. În mod evident, domnul Strack presupune că posibilitatea comunicării de date cu caracter personal ar fi incertă atât timp cât persoanele în cauză nu au decis dacă autorizează o astfel de comunicare. Această afirmație este însă incorectă.

161. Având în vedere că comunicarea datelor cu caracter personal constituie o divulgare, aceasta este admisibilă exclusiv în cazul existenței unuia dintre motivele de examinare enumerate la articolul 5 din Regulamentul nr. 45/2001. Acordul persoanei în cauză constituie unul dintre aceste motive. Altfel, comunicarea nu este, de regulă, permisă.

162. Cerința privind consultarea persoanelor în cauză nu urmărește astfel să clarifice posibilitatea comunicării, ci este menită să creeze condițiile pentru o comunicare. Or, articolul 4 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu impune instituțiilor nici o obligație în acest sens.

163. Din aceleași motiv, nu poate fi primit nici argumentul domnului Strack potrivit căruia, în cazul soluționării în întregime a cererii sale⁵⁴, Comisia ar fi trebuit în orice caz să consulte persoanele în cauză pentru a putea decide cu privire la comunicarea cererilor de confirmare formulate de către acestea. Deși articolul 4 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1049/2001 se aplică în cazul accesului la astfel de documente, datele cu caracter personal incluse în acestea nu creează nicio incertitudine privind posibilitatea de a se permite accesul. Astfel, nu trebuie să se decidă dacă ar trebui realizată o eventuală consultare pentru a solicita acordul persoanelor cu privire la comunicarea datelor.

c) Cu privire la acordul persoanelor în cauză legat de comunicare

164. Domnul Strack apreciază de asemenea că Comisia și Tribunalul ar fi trebuit să ia în considerare dacă persoanele în cauză și-ar fi dat acordul deja în prealabil în ceea ce privește comunicarea datelor lor cu caracter personal în legătură cu cererile lor de confirmare a accesului. Acest acord ar rezulta, cel puțin în unul dintre cazuri, din documentele care i-au fost transmise. În acel caz, solicitantul s-a exprimat după cum urmează:

„In view of the public interest, I cannot treat this as confidential. My question was not confidential. The public interest in this issue must prevail⁵⁵.”

165. Totuși, pare foarte puțin probabil ca, în contextul cererilor de confirmare, persoanele în cauză să își dea în mod abstract și general acordul pentru comunicarea datelor lor. Chiar exemplul prezentat ar trebui interpretat mai degrabă în sensul că persoana în cauză contestă respingerea cererii de acces, iar nu că își dă acordul pentru divulgarea datelor sale cu caracter personal.

166. În rest, domnul Strack nu poate reproșa Tribunalului că nu a analizat acest argument, dat fiind că respectivul argument a fost invocat – eventual – doar în cadrul ședinței.

54 — Potrivit constatării Tribunalului, cuprinsă la punctul 141 din hotărârea atacată, cererea domnului Strack privea nu numai deciziile privind cererile de confirmare, ci și cererile de confirmare, fapt pe care Comisia l-a ignorat.

55 — A se vedea p. 126 din anexele la recurs („Având în vedere interesul public, nu pot trata acest aspect în mod confidențial. Întrebarea mea nu a avut caracter confidențial. Interesul public față de acest subiect trebuie să prevaleze.”).

d) Cu privire la funcționarii care semnează deciziile privind cererile de confirmare

167. În măsura în care domnul Strack solicită comunicarea numelor funcționarilor care au semnat deciziile privind cererile de confirmare, nu reiese că acesta ar fi formulat solicitarea respectivă și în fața Tribunalului. Astfel, în temeiul articolului 170 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul de procedură, această afirmație este inadmisibilă, dat fiind că recursul nu poate modifica obiectul litigiului desfășurat în primă instanță. De altfel, Comisia observă că aceste nume, și anume cel al secretarului general al Comisiei și cel al directorului OLAF, au fost indicate. Acest fapt reiese cel puțin indirect din antetele exemplelor de decizii privind cererile de confirmare prezentate de către domnul Strack. Domnul Strack nu a depus paginile care conțin semnăturile.

e) Cu privire la numele unor funcționari care apar în documentele privind cauza T-110/04

168. În ceea ce privește numele funcționarilor care au fost ocultate în documentele privind cauza T-110/04, domnul Strack solicită să se facă o distincție între funcționarii cărora li se reproșează un comportament greșit și ceilalți funcționari. Or, în cazul ambelor grupuri de persoane, de regulă, comunicarea datelor lor cu caracter personal nu este posibilă, din rațiuni de protecție a datelor. Aspectul că numele funcționarilor cărora li se reproșează un comportament greșit pot fi în special demne de protecție nu impune, așadar, nicio diferențiere.

f) Cu privire la codificarea numelor

169. În continuare, domnul Strack arată că Comisia nu ar fi trebuit să oculteze numele din documentele privind cauza T-110/04, ci ar fi trebuit să le codifice (anonimizeze), pentru a îmbunătăți lizibilitatea documentelor. Acest fapt s-ar fi impus cel puțin pentru că Tribunalul a codat numele în cauza menționată.

170. Or, la punctele 202-208 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat în mod întemeiat că anonimizarea integrală a numelor cuprinse în numeroasele documente ale Comisiei vizate de cerere ar impune o sarcină de lucru disproporționată. Astfel, nici acest argument al domnului Strack nu poate fi primit.

4. Concluzie intermediară privind al cincilea motiv de recurs

171. Al cincilea motiv trebuie, așadar, să fie respins în totalitate.

F – Cu privire la al șaselea motiv de recurs – Aplicarea regimului de confidențialitate în privința procedurilor antidumping

172. Al șaselea motiv de recurs vizează protecția intereselor comerciale în temeiul articolului 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

173. Comisia a respins astfel accesul la anumite informații și documente în scopul de a evita identificarea întreprinderilor implicate în cadrul unor proceduri antidumping, pe care recurentul le-a examinat în cauza T-110/04.

174. La punctele 226-229 din hotărârea atacată, Tribunalul a aprobat această respingere, având în vedere că, în parte, este vorba despre secrete comerciale și că trebuie protejată, pe de altă parte, reputația întreprinderilor în cauză. Nu ar putea fi identificat un interes public superior în legătură cu comunicarea acestor informații.

175. Mai întâi, domnul Strack subliniază că măsurile antidumping au fost publicate, denumirile întreprinderilor fiind menționate. Cu toate acestea, nu există niciun indiciu că informațiile a căror divulgare a fost refuzată vizau proceduri care au condus la o astfel de publicare. Nu s-a dovedit, așadar, că a dispărut interesul legat de aplicarea regimului de confidențialitate.

176. În plus, contrar afirmațiilor domnului Strack, ar putea exista un interes de a se aplica regimul de confidențialitate atât în privința denumirii întreprinderii, cât și în privința criticilor aduse acesteia, dat fiind că se pot face deducții cu privire la întreprindere pe baza respectivelor critici.

177. Domnul Strack observă totuși că există un interes public superior legat de analiza procedurilor antidumping, care ar justifica comunicarea acestor informații și care ar trebui verificat din oficiu atât de Comisie, cât și de Tribunal.

178. Acest argument poate fi în acceptat în ceea ce privește punctul său de pornire. Curtea de Justiție a constatat că instituția în cauză trebuie să clarifice, în ipotezele avute în vedere la articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001, chestiunea dacă există un interes public superior care să justifice totuși divulgarea documentului respectiv⁵⁶. Prin urmare, trebuie analizate din oficiu cel puțin aspectele care prezintă relevanță în cazul respectiv⁵⁷. Cu toate acestea, de regulă, deja în această etapă, prezintă relevanță aspecte speciale care trebuie prezentate de către solicitant⁵⁸.

179. Cu atât mai mult se aplică principiul potrivit căruia, în cadrul procedurii judiciare, chestiunea încălcării articolului 4 alineatul (2) sau (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 comise în cadrul verificării interesului public superior este examinată însă numai în cazul în care reclamantul invocă acest aspect. În cazul în care nu invocă lipsa totală a unei analize, reclamantul trebuie să indice aspectele care nu au fost apreciate în mod corespunzător. Pentru acest motiv, Tribunalul nu comite o eroare de drept prin faptul că se concentrează asupra argumentării sale⁵⁹.

180. Totuși, în cursul procedurii în fața Tribunalului, domnul Strack nu a invocat luarea în considerare insuficientă a interesului special legat de transparența procedurilor antidumping⁶⁰. Astfel, Tribunalului nu i se poate reproșa săvârșirea unei erori de drept.

181. În măsura în care domnul Strack contestă că numele funcționarilor competenți în cadrul anumitor proceduri ar fi fost ocultate, nu reiese că această problemă a constituit obiectul procedurii în primă instanță. Această argumentație este, așadar, inadmisibilă, dat fiind că, în temeiul articolului 170 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul de procedură, recursul nu poate modifica obiectul litigului desfășurat în primă instanță.

G – Cu privire la al șaptelea motiv de recurs – Despăgubire pentru soluționarea cererii sale de acces

182. Al șaptelea motiv de recurs se referă la cererea de reparare a prejudiciului moral cauzat domnului Strack de Comisie prin soluționarea cererii sale de acces la documente. Acest prejudiciu ar consta, pe de o parte, în deteriorarea stării sănătății sale psihice și, pe de altă parte, în atingerea adusă dreptului său de a participa la consultarea Comisiei cu privire la transparența și la accesul la documentele adoptate de instituții.

56 — Hotărârea Suedia și Turco/Consiliul (C-39/05 P și C-52/05 P, EU:C:2008:374, punctul 49).

57 — A se vedea Hotărârea Suedia/API și Comisia (C-514/07 P, C-528/07 P și C-532/07 P, EU:C:2010:541, punctul 152) și, în privința avizelor juridice în procesul de legiferare, Hotărârea Suedia și Turco/Consiliul (C-39/05 P și C-52/05 P, EU:C:2008:374, punctul 67).

58 — Hotărârea LPN/Comisia (C-514/11 P și C-605/11 P, EU:C:2013:738, punctul 94 și jurisprudența citată).

59 — A se vedea Concluziile noastre prezentate în cauza Suedia/MyTravel și Comisia (C-506/08 P, EU:C:2011:107, punctul 105).

60 — A se vedea punctele 71-73 din memoriul în replică din cadrul procedurii în primă instanță.

183. În esență, la punctele 261-266 din hotărârea atacată, Tribunalul constată că nu se poate dovedi o legătură de cauzalitate suficient de specifică între presupusul comportament ilicit și prejudiciile invocate.

184. Aceste constatări corespund în mare parte criteriilor aplicabile.

185. Astfel, principiile comune ordinilor juridice ale statelor membre la care face trimitere articolul 340 al doilea paragraf TFUE nu pot fi invocate în susținerea existenței unei obligații a Uniunii de a repara toate consecințele prejudiciabile, chiar și cele îndepărtate, ale comportamentelor organelor sale. Condiția referitoare la legătura de cauzalitate impusă de această dispoziție se referă mai degrabă la existența unei legături de cauzalitate suficient de directe de la cauză la efect între comportamentul instituțiilor și prejudiciu⁶¹.

186. În acest context, nu se poate reproșa Tribunalului că, fără a epuiza mijloacele de probă administrate de domnul Strack, a considerat la punctele 263 și 264 că, având în vedere numărul mare de litigii între acesta și Comisie, precum și răspunderea proprie a domnului Strack în prezentul litigiu, nu s-a constatat o astfel de legătură cu o eventuală deteriorare a stării sănătății sale psihice.

187. În ceea ce privește atingerea adusă posibilității de a participa la consultările Comisiei, contrar celor expuse de Tribunal la punctul 265 din hotărârea atacată, este lipsit de relevanță faptul că domnul Strack ar fi putut participa la dezbateri (astfel cum a procedat) fără a avea la dispoziție documentele, dat fiind că acesta a fost împiedicat ca, pornind de la documente, să dezvolte argumente în vederea acestei dezbateri.

188. În schimb, este mai viabil argumentul dezvoltat la același punct din hotărârea atacată potrivit căruia domnul Strack a formulat cererea de acces din 20 iunie 2007 cu relativ puțin timp înaintea expirării termenului de consultare, la 31 iulie 2007. Domnul Strack nu a dovedit astfel că, în cazul în care Comisia s-ar fi comportat adecvat, ar fi primit la timp documentele solicitate, pentru a le putea utiliza în cadrul consultărilor.

189. Chiar dacă s-ar presupune, conform afirmațiilor domnului Strack, că cererea sa a fost înregistrată tardiv și că prelungirea cu 15 zile a termenului de soluționare a fost de asemenea tardivă și astfel inutilă, nu se poate nega că, în principiu, având în vedere volumul de informații solicitat prin cerere, Comisia era îndreptățită să recurgă la prelungirea termenului. Astfel, în cazul aplicării corespunzătoare a prelungirii termenului, cererea inițială ar fi trebuit soluționată cel mai devreme la 31 iulie 2007. O participare efectivă la consultări pe baza documentelor solicitate nu ar mai fi fost posibilă în perioada respectivă.

190. În consecință, Tribunalul a putut presupune în mod întemeiat că nu există o legătură de cauzalitate directă între eventualele omisiuni ale Comisiei și limitarea posibilităților de participare ale domnului Strack⁶².

61 — Hotărârile Dumortier și alții/Consiliul (64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 și 45/79, EU:C:1979:223, punctul 21), Trubowest Handel și Makarov/Consiliul și Comisia (C-419/08 P, EU:C:2010:147, punctul 53 și jurisprudența citată), precum și Ordonanța Mauerhofer/Comisia (C-433/10 P, EU:C:2011:204, punctul 127).

62 — A se vedea considerentele similare din Hotărârea Richez-Parise și alții/Comisia, cauzele conexate 19/69, 20/69, 25/69 și 30/69, EU:C:1970:47, punctele 43 și 44), precum și Hotărârea Tribunalului Odigitria/Consiliul și Comisia (T-572/93, EU:T:1995:131, punctul 65) și Hotărârea Tribunalului Farrugia/Comisia (T-230/94, EU:T:1996:40, punctul 43).

VI – Cu privire la cheltuielile de judecată

191. Întrucât cauza este trimisă Tribunalului spre rejudecare, se impune anularea deciziei Tribunalului privind cheltuielile de judecată și soluționarea cererii cu privire la cheltuielile de judecată aferente prezentului recurs odată cu fondul cauzei⁶³.

VII – Concluzie

192. În consecință, propunem Curții să se pronunțe după cum urmează:

1. Anulează punctul 6 din dispozitivul Hotărârii Strack/Comisia (T-392/07, EU:T:2013:8), în măsura în care Tribunalul respinge motivul domnului Strack potrivit căruia Comisia nu ar fi luat o decizie cu privire la toate deciziile de respingere a cererilor de confirmare.
2. Anulează decizia privind cheltuielile de judecată cuprinsă la punctul 7 din dispozitivul hotărârii citate anterior.
3. Respinge în rest recursul și recursul incident.
4. Trimite cauza Tribunalului Uniunii Europene spre rejudecare cu privire la motivul menționat la punctul 1 din dispozitiv.
5. Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

63 — A se vedea articolul 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.